

rojake, ki se v novejšem času posebno živahno zanimajo za vprašanja, ki se dostajajo Slovanov in slovanske filologije. Svoj namen je pisatelj dosegel in zasluži za svoje delo tudi naše priznanje in našo hvalo.

Fr. Vidic.

Karol Hoffmeister: O mraku. Pesmi za srednji glas s spremljevanjem klavirja. Založil L. Schwentner, knjigotržec v Brežicah ob Savi. Cena 1 gl. — Hoffmeisterja je šteti med tiste umetnike, kateri ne gledajo pri ustvarjanju umotvorov ni na desno, ni na levo, kateri ne hlepe po dvomni slavi efemerne popularnosti, in ki niso zato voljni, koncedirati kaj podedovanemu, privajenemu okusu občinstva. Njim je marveč svoje prepričanje sveto, ter podajajo le tisto, kar čuti njih duša, ne oziraje se na to, po čemer hrepeni duša nerazsodne, v svojih nagonih in strasteh nestalne množice. Umetniki take vrste uče in širijo v krogih svojih bližnjih, in čeprav le v malem krogu najbližjih — nove smeri. Njih dela razdvajajo ljudstvo v velik nasprotujoč tabor nerazsodnih privrženecv šablone, kateri ostanejo iz zložnosti hladni, in pa v tabor tistih izvoljencev, katere vzradosti napredek, ker je njih notranjost odprta občutku tudi najrahlejše vibracije duše. Tako delo je tudi Hoffmeisterja najnovejši zvezek pesmi. Odlikujejo se te skladbe po neobičajni nežnosti občutka in po elegantnosti koncepcije, odlikujejo pa se tudi po vsebini uglasbenih pesmi, povzetih modernemu dekadentnemu pesništvu. Značilno je za Hoffmeisterja, da ni podlaga njegovi glasbeni invenciji posamična beseda, marveč vsebina cele pesmi; on ne slika s svojo glasbo posameznosti, marveč celoto, vtisk izraženih misli. Ista slikovitost, ki odseva iz besedila pesmi, je prevzeta v glasbo, in isto razpoloženje, katero proizvoda v čitatelju poezija, vzbuja tudi skladba, uglasbena pesem v poslušalcu. V „Poletni noči“ (besede zložila E. Schuré-Vrchlický) in v „Večerni pesmi“ (besede Jar. Boreckega) je to skladatelj posebno srečno pogodil. Iz teh skladb dehti ista tajnostna poezija, ki diči besede; sladka, nežna kantilena, ki tako rekoč sama sebe nosi, ustvarja z bujno, cvetočo harmonizacijo in s spretno, smelo modulacijo spev, ki budi čuvstva, ker prihaja iz globoko in rahlo čuteče notranjosti. S pesmijo „O takrat...“ (besede Ant. Sove) bode pač skladatelju nameravani učinek težje doseči; melodika je v njej manj srečna, nekoliko prisiljena, zapeljuje h karikovanju, kateremu se izogne le fin glasbenik, ki zna vpoštevati rapsodistiški značaj te skladbe. Dobrega deklamatorja-pevca treba tudi pesmi „Pod snegom“ (besede J. S. Macharja), ki je pisana v recitativnem slogu. Glavno težišče je v klavirskem delu, ki spremlja v dinamiški dokaj težavno izpeljivih, blestečih, krepko modulovanih pasajah.

—oe—.

Slovensko gledališče. Ako odštejemo zadnjo letošnjo predstavo dne 4. aprila, ko se je na korist „angaževanih domačih igralcev slovenske drame“ dokaj slabo igral Raimundov zastareli „Zapravljivec“, moramo reči, da se je konec sezone na našem odru samo še pelo.

Tako se je ponavljala dne 16. sušca »Prodana nevesta«, dne 19. sušca se je pela tretjič »Lepa Helena«, dne 21. sušca, drugič v letošnji sezoni »Mam'zell Nitouche«, potem pa trikrat po vrsti in sicer 23., 27. in 30. sušca »Fra Diavolo«, komična opera v treh dejanjih, spisal Scribe, poslovenil A. Funtek, uglasbil D. F. Auber.